

OBRÁCENÁ STRANA MĚSÍCE

[ČÍSLO 1/2003]

---

[3] KAREL ŠIKTANC, *Sličné surové hry*; [5] JAN BALABÁN, *Terroristka*;
[8] PAVEL ŠMÍD, *Terroristka II.*, *kresba na obálce*; [10] PAVEL A PETR HRUŠKOVI, *Viděli
jste už oheň opravdicky?* (*texty a ilustrace*)

OBRÁCENÁ STRANA JE MÍSTO LEŽÍCÍ V KOMUNIKAČNÍM STÍNU BEZ MOŽNOSTI SPOJENÍ S OSTATNÍMI LIDMI. ČLOVĚK NA OBRÁCENÉ STRANĚ NETOUŽÍ PO INFORMACÍCH, NÁZORECH, ZÁBAVĚ NEBO VĚDECKÉM ÚHRNU, TOUŽÍ PO PROSTÉ PŘÍTOMNOSTI DRUHÉHO ČLOVĚKA. LITERÁRNÍ TEXT JE JEDNOU ZE VZRUŠUJÍCÍCH MOŽNOSTÍ, KTERAK PŘINÁŠET LIDSKOU VÝPOVĚĎ I Z OBRÁCENÉ STRANY.

Karel Šiktanc: SLIČNÉ SUROVÉ HRY

1

Den je potmě   Blond
šero v ohnípaném arkýři:
rezavé chlupy holiček se řehní.
Z dolejší lékárny — útlý strach o hlavu —
jde předkloněné světlo.

Dvě krásná mláďata na hraně večera
vrážejí do sebe
A kouř až do nebe...

remorkér cukem přiváží veškeren měsíční luxus.

Sama krasobrusle,
samo vytí v domě.
Z čtvercového přítmí opřely se o mě
dvě ruce po někom   co nosil nebesa.

Štráf mlhy u lesa   jak nestydatý rozkrok.

2

Brodvej
Místní zloduší
vodí po vsi prvním ledem
vylízaný hrnce s medem
za uši

Strach
se rozdat   strach mít nůž
Lehkováha dře svou tíhu
Chcete paní zdarma smutnou knihu?
Psal ji muž

Noc, náběr sukně
 v prstech, mjí zátopovou hráz,
 v rožni se olíz žár, potrubí tečou slzy.
 Hmota už vstoje mírně unavena
 Vše nože pod vodou pouštějí trochu krve

Vysoké lesky aut,
 z lamp kolem soudu div ne koncílium —
 a mláďata se rvou,

kyčlem ji přirazil ke zdi
 a ona horce rozzubena rozezlena sliny
 jak šperk („ty kurvo!“)...

v kiosku lampión
 co se dá sklapnout jako harmonika.

Myslím i na to jak jsme byli malí
 Lhota Lehota Huta Lhůta
 na baru dědek proti mně vzal celý horký
 kuře za nohy, a roztrhl je v půli.

S třásněmi
 S prosíkem sněhu věřit v nevinu
 V nebeský původ lidí

Jan Balabán: TERORISTKA

[WILDEOVSKÝ ROZHOVOR]

Jestli může existovat nevinný obraz? Co je to za otázku? Jak nevinný?“ Hans se rozhlédl po obrazech kolem.

„Obraz, který by se prostě a nezákladně vztahoval k realitě, bez ironie a nadsázky nebo jiných lomených pohledů,“ rozvíjel svou myšlenku malíř Michal.

„Tím slovem existovat zajisté myslíš, jestli by o něj vůbec někdo stál, jestli je společensky možný a uplatnitelný? To nevím. Ale jinak jistě existuje, jenom na něj zrovna nesvítí reflektory.“

„Ty si myslíš, že existuje skutečná nevinnost?“

„Nevím, ale měla by existovat, už kvůli ženám.“

„Jak to myslíš?“

„Tak!“

Hansovi se o tom těžko mluví, protože ví, že v sobě celý život nosí ženu. I když je nepochybně muž a otec dětí, cítí femininum jako základ všeho svého cítění.

Dokud byl malý chlapec, v onom blaženém věku před prvním vzrušením, jímž je zmatený pubescent neurvale vržen do světa koitu, z něhož není návratu, díval se na svět spíše matčinými než otcovými očima a myslel si, že by to tak mohlo zůstat napořád. Nemohlo. Tak jako byla marná jeho touha najít na světě místo, které by už nemusel opustit, kde by mohl zahrnout. Proto obrečel každý milník nebo patník, který musel minout. Trpěl pokaždé, když rodiče představovali v bytě nábytek, toužil vždy po té bývalé konstelaci jako po ztraceném domově. Jako dospělý muž měl zas potíže s opouštěním starých bydlíšť, dokonce i hotelových pokojů. Domníval se, že tento neklid v něm vzklíčil právě tehdy, když první samohanou zranil onu dosud klidně přítomnou líbeznou ženu v sobě.

Nebyl homosexuál, ani latentní, ani ten druhý. Ani netoužil po ženských šatečkách. Naopak, ženské atributy se mu na mužích hnusily a při pohledu na travesti show se mu chtělo zvracet, tak tihle panáci s vycpanými prsy a nalíčenými rty uráželi ženu, o níž nikdo nevěděl, ženu, která byla také Hans. Zvracet se mu chtělo také nad pornografickými časopisy. Nad sebou samým u těch časopisů, nad vlastní zradou páchanou lačným pohledem na ženské, které roztahují nohy před kamerou, tedy před celým světem. Když si takový časopis koupil a použil a vzápětí vyhodil do popelnice, poznával, co je hřích. Ne proti bohu, tedy otci, otec by měl nakonec možná i pochopení, byl to hřích proti ní, proti původní bytosti, která žije ztracena v jakémsi labyrintu, v neviděném, ale tušeném jeskynním systému, kde žijí naši prvotní lidé, s nimiž jsme spojeni poutem tenkým jako Ariadnina nit ...

„Tu nit lze samozřejmě přetrhnout, ale potom, ...“ Hans se zarazil, poněvadž si nebyl jist, kdy vlastně začal myslet nahlas.

„Co potom? Pokračuj,“ vybízel ho Michal.

„Potom? Potom si můžeme tak leda malovat píču na zeď, a předstírat, že jsme našli vchod do jeskyně tvoření.“

„Já bych to tak radikálně nedramatizoval,“ odpověděl Michal s protivnou ležérností, „já si naopak myslím, že každá ta píča na zdi a každá ta holka porňačka může nějak od-

kazovat k těm původním bytostem, o kterých mluvíš. Ztráta nevinnosti je fakt a ztracený svět je ztracený. Ty jsi prostě přepjatý romantik, ale stejně nejsi důsledný. Kdybys byl důsledný, skutečný básník, tak napíšeš velkou báseň a umřeš mladý. Tak tu přetřženou nit nepřezíješ! Ale ty se tu čtyřicet let motáš, jak říkáš, v labyrintu, miluješ ženy, plodíš děti, zakládáš domácnosti jako my všichni a navíc k tomu máš, že to všechno považuješ za nepravé. To je, Hansi, v lepším případě infantilní narcismus a v horším případě obyčejné pokrytectví, snobství.“

„Já jsem myslel, že jsi malíř,“ odpověděl Hans vztekle, „ale ty jsi taky psycholog, ještě ti chybí dýmka, aby sis ji důležitě čistil, zatímco ti tady povídám o svých vnitřních věcech. Já vím, ty třeba s pornografií nemáš problémy, ty podle ní maluješ. Teď to letí. Proč se všichni vy malíři pořád hrabete v pornech?“

„Nevím, v čem se hrabou všichni malíři, ale já s pornografií problém mám, proto ji používám. Případá mi neuvěřitelná. Já se těch časopisů docela stydím. Kupuji si jen ty, co jsou zatavené v igelitu, nevěřím trafikantům a všem okolo. Kdo ví, co s tím dělají. Mám obsesi, že bych mohl chytit nějakou nemoc. To už jde s tím, tohle nebezpečí, stejně jako ta podivná předstíraná normálnost všech těch praktik. Maluju ty absurdní situace a polohy, abych je nějak vyvnějšnil, vytáhl na světlo, abych se na ten bizar klidně podíval.“

„Bizar nahrazuje svět,“ vztekal se Hans, „všechno teď musí být nějak vyhozené z přirozených kloubů a vytlemené a rozcapené jak výkladní skříň. Já ti něco řeknu. Vy už nemalujete obrazy. Vy malujete reklamy na obrazy a taky všichni skončíte v reklamě, a pak si budete tajně na záchodě prohlížet třeba Muncha a říkat si: ty vole, to jsou věci.“

„No jasně, a tebe se to netýká, protože ty ušlechtilě blouzníš po prvotních bytostech.“

Hans neodpovídal. Promítal si v hlavě obraz hubené dívky sedící na krvavě červené pohovce. Dívala se mu přímo do očí a unášela ho pryč z tohoto rozhovoru do světa čisté bolesti, proti níž byli s přítelem malířem bezmocní jako malé děti.

Když se objevila zpráva o čečenském teroristickém komandu v moskevské divadle, v Hansovi se zase něco pohnulo, jako by pokračoval jen na chvíli přerušovaný rozhovor. Šíří se strach. Divadelní obecnost se ocitlo před samopaly zoufale odhodlaných bojovníků, kteří nemají co ztratit, a tak vyhrožují smrtí nevinným ženám a dětem a mužům, protože jejich nevinné ženy a děti a muži byly už dávno vybombardovány v Grozném. Kolem divadla se rozvíjí těžkopádný ruský válečný mechanismus. Všichni vědí, že se nebude jednat. Bude se jenom zabíjet. Je to balšojův divadlo a scéna vypadá takto: uvnitř těsný propletenec vyděšených a zoufale odhodlaných, kolem nich oddíly netečných ozbrojenců čekají na rozkaz a na vnějším okruhu zmatení lidé, kteří nemohou nic ovlivnit.

V hledišti, přímo mezi rukojmími sedí čečenské ženy, manželky zabitých soudruhů, mají na těle upevněny výbušniny a v rukou svírají detonátory. Právě ony se mají stát v případě nesplnění nesplnitelných podmínek smrtícími zbraněmi.

Hans a Michal a další lidé, kteří nemohou nic ovlivnit, se v traplivých rozhovorech marně snaží najít alespoň náznak pravdivého řešení této bizarní a ze všech kloubů vyhozené situace.

Pak přijde útok. Speciální oddíly prolomí stropy a podlahy a vpustí dovnitř plyn, který zabije podstatnou část lidí uvnitř. Ozbrojenci v plynových maskách pak na místě dobijí všechny teroristy a teroristky a pak už je to jen ruská rutina — lidé se dusí a umírají v přecpaných sanitkách, armádní chemici odmítají sdělit lékařům složení bojového plynu, příbuzní marně hledají své nezvěstné... Vítězství je dosaženo za cenu velkých ztrát.

„Jenom ty nálože nevybuchly.“

„Teroristky byly asi paralyzovány dřív, než je mohly odpálit.“

„Proč jim teda všem prostřelovali hlavy?“

„Asi pro jistotu.“

„Ale to je blbost. Ten plynový proces přece trval několik vteřin. Lidi si přetahovali šaty přes hlavu, zalézali pod sedadla. Kolik vteřin potřebuješ na to, abys zmáčkl knoflík?“

„Ty si myslíš, že byly nakonec milosrdné?“

„Bůh ví, jak to bylo, ale myslím si, že příště se určitě odpálí.“

Pár týdnů po útoku pozval Michal Hanse k sobě do ateliéru a zase spolu mluvili o nevinném obraze.

„Tenhle by tě mohl zajímat,“ řekl Michal a obrátil obraz opřený o zeď.

Ženská hlava vyčnívá zpod šedé igelitové plachty. Z tmavých vlasů se šíří kaluž krve.

„Mrtvá teroristka. Namaloval jsem ji podle fotky v novinách,“ řekl Michal věčně.

Hans se sklonil až k samému plátnu, jako by tak mohl lépe rozeznat její rysy.

„Komu se vlastně podobá?“ ptal se Hans jakoby sám sebe.

„Tobě přece,“ prohodil Michal rozpačitě.

„Mně?“

„Chtěl jsem, aby se ti podobala.“

„Tos' to teda vystihl,“ odušil Hans a na chvíli se odmlčel.

„Prodáš mi ten obraz?“

„No, to jsem si myslel, že ho budeš chtít, ale nejde to, už je prodaný a zatraceně dobře prodaný.“

„Kdo ho koupil?“

„Jeden pracháč, majitel nějakých klubů, hned zaplatil a chtěl si ho vzít, já jsem jenom chtěl, abys ho viděl, než si ho zítra odnese.“

„A proč zrovna tenhle, vždyť tady máš lepší obrazy do klubu?“

„On chtěl jenom tenhle, říkal, že to je úlet nebo nářez, mít takovej obraz v hospodě.“

„Tak se na něj budeme chodit dívat tam, i když já kluby nesnáším,“ posteskl si Hans a naposledy se podíval do jejích mrtvých očí, které ho unášely do světa čisté bolesti.

červen 2003

Pavel Šmíd: TERORISTKA II

[Z DOPISU PAVLA ŠMÍDA JANU BALABÁNOVI]

Michal zavřel za Hansem dveře a posadil se s povzdychnutím před obrazy. Přemýšlel, proč musí vždycky předstírat jistotu, dokonce i před těmi, před kterými nemusí. Kdyby Mrtvou teroristku alespoň prodal skutečně za velké peníze, pravda však byla taková, že to byly pouhé tři tisíce korun. Pravda taky byla, že se rád obrazu zbavil. Vlastně mu sám nerozuměl. Byl produktem pouhého nutkání. Ta fotografie mrtvé ženy ho fascinovala. Stačilo jen odříznout z fotky zbytečnosti, omezit barvy a vnímat ty mrtvé oči. Hotov byl rychle a pak se, jako vždycky, když mu šlo něco příliš rychle, cítil podvedený.

Nevinný obraz, copak mu Hans nerozuměl? Není znázornění jakéhokoli mrtvého člověka pornografií? Daleko vlezlejší a skutečně nebezpečnou, víc než nějaké defilé vlhkých bobrů, koneckonců dobře zaplacených. Kdo zaplatí té mrtvé ženě? Nechal chvíli proudit myšlenky a prázdně zíral na rozmalovaná plátna. Postupně si uvědomoval, že Hans mu rozuměl příliš dobře. Jen se na rozdíl od něj nechce smířit se skutečnostmi, které on, Michal, považuje za dané. Ne neměnné, ale dané, teď, tady, na tomto místě, v tomto čase.

V hlavě mu běžel úryvek opery Bohuslava Martinů. Vzpomeneš si na své mládí, tvé svědomí se zardí. Rozbij bludný rozkoše kruh, pak se smiluje snad Bůh. Miloval tu legendu, miloval tu hudbu. Na legendy se nevěří. Ty se jen vyprávějí. Proč asi? Jsou snad postavy z legend ty prvotní bytosti, o kterých mluvil Hans? Ne, ne. On mluvil o něčem jakoby hlouběji zasutém. O tom, co legendám předchází. O něčem prvotním. O začátku, který nese v sobě, ve své paměti, která je starší než on sám a minulost, kterou slyšával od svých rodičů a prarodičů.

Už blbnu, začínám být jako Hans. Uvědomil si, že zase podlehl sugesci svého přítele, kterého měl přes rozdílné názory rád. Naskočil mu před očima obraz Munchovy nahé dívky na červeném kanapi. Zalitoval, že nemá v ateliéru knihy. Najednou ho chtěl vidět. Měl ten obraz rád, jako skoro všechno od tohoto malíře, ale byl zaskočen, že pro někoho znamená nějaký vrchol. Něco víc než cokoli, co bylo kdy vytvořeno. Zatracený Hans. Já se snad dnes k malování nedostanu. Co ten starý depresák Munch vlastně chtěl? Vždyť v jeho době se to muselo chápat jako vytlemené a rozcapené jako výkladní skříň.

Hledal v paměti, co malovali jeho současníci. Cítil mrzutost jako vždycky, když se přistihl při nedostatku paměti nebo vzdělání. Věděl, že už to bylo po impresionistech a že Munch hodně ovlivnil české a německé malíře. Tečka. Myšlenky mu bloudily. Najednou viděl obrazy, které se vystavovaly v pařížských salónech, než se objevili impresionisté. Velká reprezentativní plátna s antizujícími tématy. Pozůstatky po Poussinovi. Přetrvávající mýtus o rajske společnosti plné demokracie, krásy a lásky. Pochopitelně občas temný stín v podobě umírajícího Seneky nebo Sokrata. Autority jako David nebo Ingres nedovolovaly opustit kánon, který nutil malíře domalovat vše až do posledního sandálu. Společnost to tak chtěla a společnost byla nadšená. Kdyby jim tento zažitý model narušil Munch, tak by to pochopil, ale zrovna impresionisté? Možná jen proto, že je zbavili toho mýtu, obrazu, jak ho chápali. Chvějící se voda, optické efekty.

Zahrady plné květin, ženy v lóžích, pobřeží a hory a jinak nic? Copak ti impresionisté neměli témata?

Vzpomněl si na Hansovu Ariadninu nit. Když se přetrhne, tak... Prvotní lidé a nit a já bloumám v dějinách umění. Kurva, proč pořád někdo připodobňuje současné umění k tomu padesát, sto, dvě stě let starému. To vlastně není fér. Ne, ne. Žádná nit se nepřetrhla, to se jen všechno zdá. Hrdinové jsou, jen vypadají jinak. I ta chvějivost, ten impresionistický lesk. I ta avantgarda, která tvrdí, že je to všechno balast, ta je jen o trochu víc bezzubá. Nikdo o ni nestojí, o to víc volá. Všechno to pokračuje, jen to není v lineárním proudu. Je to síť a každý individuální výkon, který za to stojí, je uzlíčkem v tom množství, kde má dnes všechno místo, aby to „delší čas“ posoudil. A tento soudce pak nemilosrdně vytlačí z paměti to, co za to nestojí. Včetně mě.

Podíval se na rozmalovaný obraz před sebou. Mladá dívka z pornografického časopisu. Opět výřez zbavený všech zbytečností. Jen ten hraný extatický výraz. Tělo hosené do prázdna. Tělo, nahé částečně, o to víc nahé. Okolo abstraktní prostor. Najednou byl uvnitř tohoto obrazu. Co nesedí? Ty oči, falešně vemlouvavé, nebo ta kunda, se kterou se nedá nic dělat? Odříznu kundu a není důvod, proč tam má ta falešná holka být. Odříznu oči a zůstane kunda. Jo, pak to bude ta Hansova jeskyně tvoření. Do prdele.

Zbývalo zaplašit myšlenku na to, kolik peněz a času to všechno stálo. Vstal a nepřítomně hleděl z okna. Vzal ze stolu řezák na papír. Proč ty nálože ženy neodpálily? Muž by to určitě udělal, tím spíš, že ví, že je konec. Pro muže je důležitá ta poslední stopa, ten důkaz existence. Třeba se provinily proti zákonu vendety a v poslední chvíli v sobě nedokázaly najít něco tak důležitého, co by je donutilo přetrhnout tu Ariadninu nit. Zase ten Hans. Usmál se a zavrtěl hlavou. Stoupl si před obraz opřený o podlahu. Přidřep si a rovnými tahy visle a křížem krážem rozřízl plátno s nahou krasavicí. Tušil, že ho to bude mrzet. Jako vždycky. Ale teď, v tomto okamžiku, věděl naprosto jistě, že v tom nechce pokračovat a jen toto řešení mu nedovolí podlehnout případnému pokračování, ke kterému by určitě došlo, až by čas smyl myšlenky tohoto dne.

Dneska už nic neudělám. Prostě byl ten obraz špatně zvolený. Já si také vážím ženy, ten archetyp cítím, ale prostě je to dnes jinak. Stačí jen číst články feministek, i jim jsou jejich nikým nenahraditelné funkce k smíchu. A já tady řeším jakousi přiblblou Ariadninu nit. Vztekle se podíval na rozřezané plátno. Mávl neurčitě rukou. Zavřel a zamkl dveře. Ohlédl se a jen lehce zapřemýšlel, co se asi děje v ateliéru plném obrazů, když tam nikdo není. Třeba se hádají, stejně jako já s Hansem.

Praha 29. června 2003 (redakčně kráceno)

Pavel a Petr Hruškovi: VIDĚLI JSTE UŽ OHEŇ OPRAVDICKY?

[ZE STARÝCH LETOPISŮ DĚTSKÝCH...]

Už dávno jste viděli oheň. Ale to strašidlo oheň není na potřebu, ale on je na strašení. Ale jednou byli jsme úplně večer a viděli jsme nějaké zablejsknutí a nevěděli jsme, co to je a přemýšleli jsme, co by to mohlo být a najednou jsme na to přišli. Vždyť to si dělali kluci ohníček... A pak jsme věděli, že je to ohníček.

Ale jednou jsme bili v podezřelém domě, zavolali jsme: „haló, kdo je tam?“ Nikdo se neozval. Je tam ticho jako v hrobě. Vešli jsme dovnitř a tam byl kůl a na tom seděl ohnívec, který přišel k nám a řekl: „nebojte se, já vám pomůžu, já budu s vámi, nebojte se!“ A vyšli jsme ven, ušli jsme dva kilometry a před námi stála Můra. Budu s vámi. A šli domů s ohnivcem a můrou.

Pavel

Když jsme byli malí, tak jsme byli v podezřelém domě, na kterém bylo napsáno: POZOR ELEKTŘINA! V tom domě byly 3 komnaty, jedna byla prázdná, druhá také prázdná, ale v třetí byl kůl. Zablejsklo se v tom na kůlu sedělo strašidlo. Mi jsme se lekli, ale honem jsme se vzpamatovali a viděli jsme, že to je Elektřina, která se plížila šoupavými kroky k nám a řekla: budu s vámi, nemusíte se bát. A pohrdlivě se usmála a mi jsme byli rádi.

Jednou jsme šli s Elektřinou večer a viděli jsme Čerta, který UŽUŽ nás chtěl nabodnout na rohy, v tom přiskočila Elektřina a utrhla Čertovi rohy a řekla: „Tak vidíte, jak jsem zničila Čerta.“ Šli jsme jeden km a v tom se vybatolil Ohnívec. A řekl: „Nebojte se, já budu s vámi.“

Petr

Jednou jsme úplně večer šli k vrbě. Kdiž jsme zpozorovali něco bílého. A viděli jsme dva duchy, jak proti sobě bojovali. A pak odešli od sebe pryč. A my jsme také odešli, ušli jsme 2 km a viděli jsme ducha. A mi jsme se s ním sprátelili. A šli jsme domů. S duchy.

Jednou jsme šli na hrobek. Když jsme viděli ducha, jak chce ulomit kříž a pak odešel pryč.

Pavel

Jednou jsme byli s Elektřinou a s Ohnivcem večer a viděli muže s nožem a on utíkal za námi. Ale Ohnívec dal Elektřině jiskru a Elektřina ji hodila na muže. Muž se spálil a šli jsme domů s Ohnivcem a Elektřinou a řekli jsme si básničku: kdo je správný kluk či správné děvče raději ať tuto knihu nečte, protože!

Druhý den jsme počkali do večera a šli jsme na Fánský vršek. Ale tam jsme se schovali, protože u domu byl kočár. Seděl v něm bezhlavý kostlivec, ale Ohnivec a Elektřina bojovali s ním. A vyhráli. A byli jsme dobře doma. A psali jsme si Kroniku. Ohnivec a Elektřina si dělali Oznamovatel. A bylo ráno. Mi jsme se nasnídali.

Petr

Jednou jsme šli do lesa tam byla díra a v ní byla kostra a u ní byl dopis. A zněl tak: ZTRATIL JSEM MOJE OBLEČENÍ NA STRAŠENÍ. UMÍRÁM! ZDRCENÝ KOSTLIVEC

Znáte kostru. Ale kostra je z kosti. A proto kostra když byla živá tak nemohla strašit a když byla mrtvá tak mohla strašit. Ale jednou jak strašila tak se jí přihodilo tohle, že se spřátelila s duchem.

Pavel

Jednou zajali Mnišku do vězení zlé Duchové. Mněla tam být 160 dní. 8. září mněla narozeniny. Tajně se k ní připlížil Prašivec a nastavil Mnišce strašidelný žebřík a Mniška slezla dolů. „Děkuji ti za život“, řekla mniška a rychle prchala domů.

Byl večer a my jsme byli doma. Jenomže Ohnivci se to zdálo podezřelé. Šel spát probudil se a tom viděl ruku na římse!

Petr

Jednou jsme vyděli bazilišek jak se pere s kostrou a kostra byla mrtva ale bazilišek byl poraněn, ale měl ho na svědomí Ďiblík. Ten ho ošetřil a pak ho odvedl na Svojanov.

Pavel

V Novákově ulici se vyprávělo že jednou večer jsem slyšel kroky. A prý se tam prala kostra s baziliškem. Kostra ho škrtila. Ale bazilišek se nedal a vipskl jed. Kostra se svalila mrtva. Bazilišek byl však poraněn. Ale měl ho na svědomí Diblík. Ten ho našel a osvobodil. Pak ho dovedl na Svojanov.

Petr

KOSTRA

